

4. kapitola

„Můj bože! Marie Kaltenbachová! Jsi to opravdu ty?“
Majka jen odevzdaně vzdychla a asi po sté se zastavila. Před více než hodinou zaparkovali na rozlehlé louce obehnané třepotajícími se páskami, která nyní sloužila jako parkovací plocha, a od té doby se nedostali ještě ani k prostranství přehlídky. Fanny měla pravdu: její babička Marie Kaltenbachová byla mezi koňáky hvězda, což zapříčinilo, že je každých pár metrů zastavil některý z jejích obdivovatelů. Majčin pohled se nepřítomně toulal po rozlehlé usedlosti, která byla ohraničená elegantním bílým plotem. „Vítejte

na přehlídce chovů Hessenska,“ oznamoval velký reklamní plakát zavěšený nad vjezdem, který lemovaly buxusy zastřižené do kulovitých tvarů.

„... a tohle je moje vnučka,“ zaslechla ještě, jak říká babička, aby právě včas stihla nasadit roztomilý úsměv a stisknout ruku, která se k ní natahovala.

„Dobrý den! Ano, tohle je moje první výstava, a ne, nejsem nijak zvlášť nervózní,“ řekla hned, aby celý rozhovor trochu zkrátila. Babička na ni vrhla káravý pohled, ale malá šedovlasá dáma se na Majku zpod svého obřího klobouku laskavě usmála.

„To je dobře. Ale neměla jsi být už dávno v kole?“
Dívka zmateně zamrkala.

„V kole?“ Také babička zbystřila.

„No ano, hříbata jsou na řadě jako první a možná budeš chtít to své zlatíčko ještě trochu vypucovat, aby se lesklo, než se půjde na věc?“ Decentně kývla směrem k Oře, která stála vedle Majky a tvářila se, že pozorně poslouchá. Teprve teď si Majka všimla, že malá, jindy černá hlava hříběte je pokryta silnou vrstvou pudru, jako kdyby se vyválela v pytli s moukou.

„Co to...?“ Majka se rozhlédla kolem – a spatřila mladého muže, který stál jen pár metrů od nich s kýblem plným křídý, jíž na zelené trávě kreslil bílé značky.

„Tohle hříbě mě jednou připraví o rozum,“ utrousila nevrle Marie Kaltenbachová, ale protože měla kolem sebe diváky, rychle se zas upamatovala. „Majko,